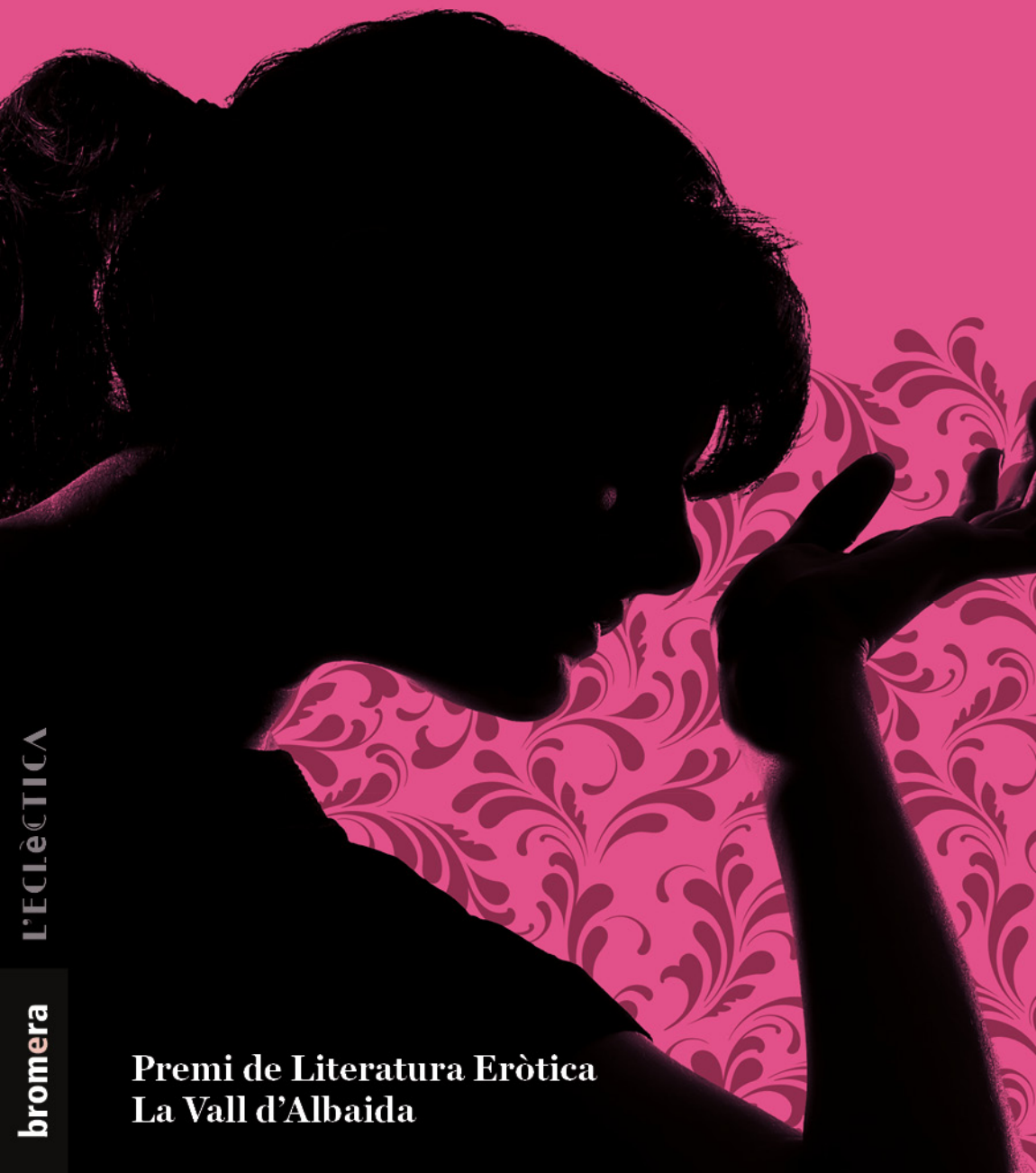

Josep Penadés
L'olor del
pensament

Premi de Literatura Eròtica
La Vall d'Albaida

L'ECLÈCTICA

bromera

IRMA

Irma ha entrat corrents al despatx de la seua cap, ha deixat l'informe que li havia manat buscar damunt de l'escriptori, n'ha eixit disparada, ha despenjat la bossa de mà del respatllet del seu seient d'una revolada, se l'ha tirada als muscles i, sense prendre alè, ha arrancat a córrer envers l'ascensor. El llarg i ample passadís, a aquesta hora del matí, sembla una pista de jumbos atapeïda d'una gernació atrafegada i la inusitada corredora ha d'esquivar companyes i companys, que li llancen mirades furibundes i li etziben paraules malsonants. Ella no se n'adona, però, ni dels esguards reprovatoris ni dels insults, perquè la forta remor del traüt de veus l'ensordeix i perquè té la vista fixa en la gentada que espera l'arribada de l'ascensor a la fi del passadís. Malauradament, les lluent portes mecàniques s'obrin quan ella encara n'és a mitjan camí, demanant disculpes a un aïrat company, a qui ha donat una forta empenta, que de poc l'ha feta caure. En arribar-hi, una bellugadissa de persones ja s'ha atapeït en l'interior de l'ascensor. Mentre busca amb la vista una escletxa per entaforar-s'hi, les fulles metàl·liques li han tancat l'entrada pels nassos. Tanmateix, està segura que els ocupants de l'aparell no l'haurien deixada entrar-hi: una munió d'ulls l'han assagetada mentre les portes es tancaven. Gira cua i torna a córrer, esbufegant com una jove egua al trot, envers l'ull de l'escala, que és a l'extrem oposat del passadís. La turba, ara, l'escriidassa.

Irma ha perdut cinquanta segons baixant els deu pisos: cinc segons per pis. Ho ha cronometrat mentalment. Malgrat que les sabates de talons alts li dificultaven granment la cursa i ha estat a punt de caure escales avall i davallar dos pisos a rodolons, ho ha fet

en un temps rècord. Ara, és palplantada rere un grup de persones, que són davant d'un pas de vianants, esperant que el llum verd del semàfor els done el tret d'eixida. Mentre pren alè, observa el corrent de vehicles en totes dues direccions i els rostres dels seus ocupants. Li sembla que està mirant una cursa de vehicles de tota mena, amb pilots i copilots que abracen una vasta gamma d'edats: des d'infants ben fixats als seus seients de seguretat, bé amb els ulls esbatanats i més eixerits que un gínjol, bé amb els ulls entretancats i endormiscats, fins a ancians curts de vista amb el rostre solcat d'hivern a tocar del parabrisa i amb els ulls esqueixats, engegantits per les gruixudes lents. Li passa pel cap *El món està boig, boig*, de Billy Wilder, que va veure en una doble sessió de cinema d'humor fa molts anys. David l'espera, amb l'esquena recolzada a la façana del bar. L'ha pogut albirar en fer un bell salt a peus junts. L'home que és davant seu, a més de tenir una alçada considerable, és carregat d'espatlles i capgròs, i ella, per poder veure'l de lluny, ha hagut d'enlairar-se dos bons pams d'altura.

Irma se sangrema esperant que el llum del semàfor canvie de color. Només disposen de vint-i-cinc minuts per a esmorzar i ella ja en deu haver dilapidat gairebé deu, es lamenta, calculant mentalment el temps perdut: els huit minuts que li ha pispat la seua cap per fer-li buscar el maleït informe, el de la correguda boja per la pista d'avions en totes dues direccions i els cinquanta segons de la davallada suïcida per les escales de pendent esgarrifós. Per fi, el semàfor canvia de color, i ella, de bell nou, arranca a córrer com una jove egua al trot. Mentre davanteja vianants, veu com David mira la pantalleta del mòbil. Deu estar preocupat per la meua tri-gança, es diu, enlairant un braç i bellugant-lo de banda a banda. Ell alça la vista i, en veure-la córrer amb el braç enlairat a manera de bandera blanca, se li il·lumina la cara. En arribar al seu costat, amb el front perlejat i panteixant, l'home li fa dues besades a la galta, desembutxaca un mocador de tela, li eixuga la suor del front i, de bracet, entren al bar.

La parella s'ha entaulat davant d'un finestral. David és de tarannà reservat; quan és amb Irma, però, esdevé extravertit i xarriaire. És un home ros, més baix que alt, d'ulls blau obscur, que esdevenen cendrosos quan es posa melangiós, i de pell lletosa i pigarda. Els seus cabells són caragoladissos, però les tisores del perruquer, que ell visita assíduament, tallen curt la propensió dels pèls a enrinxolar-se-li. Els ulls ametllats i apagats, d'un color semblant al d'un cel plomís, li cobren vida amb la presència de l'amiga i, aleshores, centellegen com dos estels fulgurants en una nit profunda de cel serè. Irma, a tall de ventafocs, atia el foc somort dels seus ulls atzurats i plumbosos i els fa refulgir amb una vigoria abrusadora.

David és advocat, picaplets li sol dir Irma per empipar-lo una mica, i exerceix l'advocacia en un acreditat bufet que hi ha en l'edifici del bar. No li agrada gaire la feina, però tampoc no sol queixar-se'n gaire. Guanya un bon sou, que li permet pagar la hipoteca d'un cèntric àtic i dur una vida benestant. L'habitatge no era nou de trinca, però ell el manté resplendent, perquè és un home endreçat i perquè no hi roman gaire temps. L'adquirí fa dos anys, al cap de poc de separar-se. No té fills. Els dos anys de matrimoni no donaren fruit, perquè la seua ex no volia nadons que li feren nosa per a escalar en la feina ni per a les trobades clandestines amb l'home que és la seua parella actual. Irma, al contrari de l'amic, està feliçment casada i té un fill. Ella també és rossa i d'ulls blaus, però amb tons verdosos i d'una brillantor felina.

Irma i David es conegueren en el bar fa un any. Tots dos esmorzaven sols, en taules contigües. Ell llegia el diari, profundament abstret, mentre ella el mirava de cara. Irma mai no ha conreat l'art de la dissimulació ni el de la discreció; ans al contrari, és imprudent i descarada. En apartar la vista del diari, l'esguard apagat de l'home s'entreforcà amb l'esguard espurnejant de la dona, que era tota ulls. La insistència amb què l'esguardava la desconeguda el feu sobresaltar-se i ruboritzar-se. A ella, l'expressió de sorpresa i l'encesor de les galtes pigardes del desconegut li feu enfilar-se-li un

somriure cofoi als llavis i mirar-lo més agosaradament. Ell es posà força nerviós i quequejà alguna cosa incomprendible, que, a ella, li feu venir una riallera irreprimible. En aconseguir contenir el riure i sense demanar-li permís, s'entaulà amb ell i li explicà per què el mirava tan insistentment: esperava que acabara de llegir el diari per agafar-lo ella. La seua cap hi havia escrit un article d'opinió, al qual ella havia fet alguns retocs, i volia veure'n el resultat final en l'edició impresa. Irma treballa al diari que llegia David, les oficines del qual són davant per davant del bar. Aquell dia, acabaren d'esmorzar plegats i d'aleshores ençà ho fan tots els dies feiners.

David, tret d'Irma, no té amics. Les relacions amb els companys de feina són estrictament professionals. Només fa quatre anys que viu a ciutat. Abans d'instal·lar-s'hi, treballava d'advocat laboralista en un poble d'una altra regió, on conegué la seua ex. Ella també era professional del dret, tot i que aleshores no exercia. Es casaren al cap de poc de posar-se a festejar, perquè ella aprovà una plaça en l'administració pública i la destinaren a la ciutat on el matrimoni no trigaria a anar aigua avall. Al cap de poc d'ocupar la plaça, s'enamorà d'un company de feina casat i li posà les banyes durant gairebé dos d'anys, sense que ell mai no en tinguera la més lleu sospita. Tot i que la relació anava refredant-se a marxes forçades i les relacions sexuals eren de dia en dia més esporàdiques, ell ho atribuïa a la fatiga que li causava, a la seua dona, les maratonianes reunions a l'oficina. Això era el que ella li deia, i ell mai no posava en dubte el que ella li deia, perquè, a més de ser molt confiat, n'estava pregonament enamorat. Ella, però, finalment l'assabentà de l'adulteri, perquè el seu amant havia abandonat la dona i els fills i havia llogat un apartament per viure junts.

Irma coneix la dissortada història de David, perquè ell li la descrigué amb tots els pèls i senyals al cap de poc d'amistançar. Ella aparegué en la seua vida quan més necessitat estava d'estima i, gairebé des del primer dia, li obrí el cor. Ella també li ho conta tot; fins i tot li confia secrets que el seu marit desconeix. La presència

de l'amic, a ella, també la fa sentir-se bé i parlar pels descosits, tot i que no cal que li estiren la llengua, perquè ella, al contrari d'ell, és força xarraire i extravertida. Hui, però, no han tingut gaire temps de gaudir de la conversa.

Havent acabat d'esmorzar, ixen al carrer a fumar. Irma no fuma; alguns dies, però, li pren la cigarreta dels llavis i fa una pipada fonda, per acompanyar-lo en el vici i sentir-se més unida a ell. Ell, mentre fuma, mostra una expressió molt assossegada, que, a ella, l'embadaleix. David no fuma gaire, unes tres o quatre cigarretes diàries, potser per això les assaboreix tant. Tanmateix, la que li produeix un plaer més intens és la de després d'esmorzar, perquè fuma a tocar d'Irma, i ella, per a ell, és un bàlsam de pau. En arribar l'hora d'anar-se'n, es fan dues sorolloses besades a la galta.

Dins d'un cotxe de color negre, aparcant uns pocs metres carrer avall, un home bru i de cabells negres esclarissats ha vist com la parella es besava. L'home els mirava amb semblant apesarat i alhora rabiüt. Veient la dona rossa d'ulls blaus i somrients travessar a bon pas el pas de vianants, mastega frases inintel·ligibles. Tan bon punt la dona s'endinsa en l'immoble i desapareix de la seua vista, arranca el cotxe i s'incorpora temeràriament al dens i veloç trànsit.

A Irma, se li ha complicat la feina i no té temps d'anar a casa. El seu espòs haurà de dinar tot sol. La seua cap té una reunió important a les tres i ella s'hi ha de quedar per si de cas la necessita. Irma és la secretària d'una de les dues directores adjuntes del diari. Ha telefonat l'imprevist al marit, que no s'ho ha pres bé. Marcel no és un home gaire parlador, hui, però, només li ha abocat monosíl·labs i algun grunyit cavernícol. De tant en tant, sobretot el darrer mes que han tingut molta feina al diari, ella no va a casa a dinar. Ell ja havia d'estar-hi acostumat. Hui, però, no li ha fet gràcia haver de dinar tot sol i, a més, no li ho ha dissimulat gens. Fa unes setmanes que Marcel es comporta d'una manera estranya i fa morros un dia sí l'altre també. A la seua manca de comunicació habitual, ha afegit uns esclats de mal geni intempestius i, almenys

per a ella, incomprensibles. Allunya de la seua ment Marcel i els seus estranys i extemporanis esclats de mala llet posant els cinc sentits en la feina.

La seua cap li ha dit que disposa de tres quarts d'hora per anar a fer un mos. Ni té temps d'anar a casa ni té ganes de dinar amb Marcel. El seu estrany monosil·labisme, guarnit amb rogallosos grunys d'avantpassat llunyà, anuncia tempestat i no li ve de gust mullar-se de cap a peus. Desembutxaca el mòbil i telefona a David. Ell no s'ho ha rumiat gens, quan ella li ha preguntat si li anava bé dinar plegats en el bar habitual. Agafa la bossa de mà, se la tira als muscles i es dirigeix a l'ascensor. Camina a bon pas, però no corre. La pista d'aterratge és deserta i el monstre metàl·lic l'espera amb la boca oberta de bat a bat.

Mentre descendeix els deu pisos, es perfila els llavis mirant-se en la lluna de l'interior de l'aparell. Li agrada la imatge que li retorna el vidre. S'hi veu jove i atractiva. Abaixa la vista i es mira la sina. Els seus pits encara són fermes, gairebé primaverencs, malgrat que l'autumne ja s'endevina en les vagues potes de gall. Hui, agosaradament, s'ha descordat tres botons de la brusa. Hui, no sap ben bé per què, té ganes de lluir la seua bella pitrera. Irma condueix escoltant les notícies de les huit en la seua emissora de ràdio preferida. La reunió de la seua cap ha anat bé: no l'ha empenyada gaire. La vesprada li ha passat volant; segurament, perquè estava absent. No es podia traure del magí David i la proposició que li ha fet: anar divendres al cinema a veure una comèdia protagonitzada per George Clooney. A ella, li agrada l'actor, tot i pensar que imita Cary Grant, que és el seu galà preferit, i la comèdia és el gènere que més li agrada, per la qual cosa no s'ho ha rumiat gens. Han quedat que aniran a la sessió de les huit. El cinema no és gaire lluny del diari: hi podrà arribar a l'hora si plega deu minuts abans de les huit. Ell no té problemes per arribar-hi, perquè acaba la jornada laboral a les set. Li ha dit que ell passarà per les taquilles i comprarà les entrades abans de recollir-la.

David, hui, mentre dinaven, li ha mirat la sina cinc vegades. Les ha comptades doblegant els dits de la mà esquerra, que amagava davall la taula. En cloure la mà, la cinquena vegada que ell li mirava el bust, se li ha enfilat un somriure cofoi als llavis. La reiteració de les ullades de l'amic als seus pits l'ha feta sentir jove i desitjable. Des que es coneixen, mai no ha pensat en ell com a mascle, com a integrant del gènere que té la dèria d'acoblar-se a tothora i en qualsevol lloc. No se l'imagina asexual, ni eunuc, ni impotent, ni anorgàsmic. Ell ha estat casat i devia fer l'amor amb la seua dona, amb passió o sense, però, a ella, mai no li havia passat pel cap que ell la podia mirar amb desig. Ells només són amics. Tot i així, a qualsevol dona, li agrada que un home tan atractiu com David no puga estar-se d'ullar-li la sina, tot i que siga un amic íntim i no desitge malmetre la relació per culpa de la libido.

Mentre descabdella aquests pensaments, espera que el semàfor li done via lliure. Hui, però, ha sentit quelcom estrany, quelcom que mai no havia sentit quan ell la mira amb el seu habitual posat lànguid i acriaturat: un formigueig a la boca de l'estómac que li ha davallat fins a... No s'atreveix a precisar en quina part de la seua anatomia femenina ha percebut la sensació de formigó, tot i que no pot reprimir un esbós de somriure salaç i enrojolar-se com una adolescent tan bon punt l'ha esbossat. El semàfor ha canviat de color, però ella no se n'ha adonat. El clàxon del cotxe que té al darrere la sobresalta. No li entra la marxa. El so agut del clàxon l'exaspera. Li ve un rampell de ràbia i insulta mentalment el propietari del turisme que la fa eixir de polleguera. Finalment, aconsegueix posar la marxa i eixir disparada.

Estava distreta perquè pensava en Marcel i en la manera de dir-li que divendres anirà al cinema després de la feina. Hui, quan li ha telefonat, estava de molt mal humor, força irascible. Pensa que la novel·la que duu entre mans no deu anar gaire bé. Marcel és escriptor. Des de fa dos mesos, treballa en la segona part d'una novel·la juvenil que tingué un èxit acceptable. L'editorial li ha

donat un any per enllestir-la. Volen publicar-la aviat perquè els joves lectors no se n'obliden, de la primera part. L'escriptor encara recopila informació sobre els indrets on transcorrerà l'acció alhora que esbossa els personatges principals de la història. Marcel és un llop solitari. No li agrada gaire eixir. Prefereix quedar-se a casa i arreparar-se en la seua butaca d'orelles, llegint una bona novel·la negra o veient una pel·lícula infantil amb el fill. A ella, en canvi, li agrada força eixir. El fa passar la porta de tant en tant, bé entabonant-lo, bé encisant-lo amb els seus encants femenins. Mentre ho pensa, intenta imaginar-se quina història li pot contar per anar-se'n al cinema amb l'amic.

—Quina cosa més bonica, senyor! Com t'ha anat en l'escola, tresor?

—He tret un deu en matemàtiques i la mestra m'ha posat tres positius. Ja en tinc vint-i-dos, mama.

Irma ha soltat la cartera de pell tan bon punt ha passat el llindar de la porta i se li ha llançat a sobre el xiquet, que ha eixit disparat del menjador en escoltar el soroll de la clau furgant el pany. Marcel deu preparar el sopar, es diu, escoltant-lo cuinejar, mentre abraça i besa el fill. Marcel és qui endreça la casa, cuina, duu el xiquet a l'escola de bon matí i el recull a la vesprada. Fa de mestressa de casa perquè és ell qui treballa a casa, al seu caòtic estudi. Tot i així, alguns matins, aprofitant que el xiquet és a l'escola, va a alguna biblioteca pública, malgrat tenir una bona biblioteca a casa: una munió de llibres atapeeixen les prestatgeries del seu estudi, tot i que n'hi ha molts més amuntegats a terra o damunt de l'escriptori que en els prestatges que folren les parets.

Irma entra a la cuina, amb el xiquet carregat a coll, i li fa un bes als llavis més llarg i menys cast que altres nits. Marcel no s'immuta, però: ha rebut el bes fredament, amb una insensibilitat esgarrifosa, com si fora una estàtua de glaç dotada de moviment, se li acudeix. L'enuig li ha crescut amb el pas del dia i li ha agrit la mala llet, es diu, girant cua i eixint de la cuina amb el xiquet

al llom. Deixa el fill al menjador i se'n va al dormitori, per canviar-se de roba.

Mentre es despulla, de bell nou, apareix el xiquet. El fill li explica que la mestra ha castigat Manel per burlar-se de les noves ulleres de Roser, que ha romàs tot el matí en el racó de pensar. Mentre el xiquet li conta els successos del dia, es posa el pijama. Pensa que la mestra deu haver castigat Manel una llarga estona, que al seu fill, molt patidor, se li deu haver fet eterna. En posar-se el pijama, s'ha notat molt cansada i li han vingut moltes ganes de ficar-se al llit. De primer, es diu, s'haurà d'encarar amb el ieti, l'abominable home de les neus, que els escridassa des de la cuina. «El sopar s'està refredant», ha cridat diverses vegades en un to glacial, que els ha ericats els cabells i els ha glaçat la sang.

Marcel ja ha parat taula quan hi arriben la dona i el fill, que s'entaulen en el lloc de costum, mentre ell reparteix la carn i les creïlles fregides en tres plats. Marcel és molt feiner i voluntariós, però no s'esforça gaire en la cuina. Mentre ho pensa, el mira de cua d'ull. No li ho tira per la cara, però; escriure ficció és la seua professió i ella, tret del cap de setmana, no disposa de temps per ajudar-lo en l'endrecament de la casa. A més, ell, per bé que no li agrada mestressejar i li roba temps d'escriure, fa tota la feina sense queixar-se. Mentre ella pensa en el marit, el fill agafa el comandament a distància i posa el seu canal infantil preferit. Marcel s'asseu a taula, agafa el comandament d'una revolada i canvia de canal. El xiquet fa el petarrell. Tot seguit, ploriqueja. Son pare no s'immuta, però. El xiquet mira sa mare amb ulls llagrimosos i posat de víctima.

—Mama, vull veure la meua sèrie preferida.

—Posa-li els dibuixos animats, al xiquet, Marcel.

—Vull veure el noticiari de la nit —li diu ell en un to irritat.

—Deus haver vist el noticiari d'aquest migdia. En unes poques hores no deu haver canviat gaire el món ni el país —li diu ella, condescendent amb el fill.

L'home no bada boca, però fa rellicar el comandament a distància per damunt de la taula envers el xiquet. Ara qui fa morros és ell. Ella tampoc no diu res, de por de posar-lo de més mala llet. Tots tres romanen callats: la mare i el fill mirant els dibuixos animats i el pare amb la vista fixa en el seu plat. Havent sopat, mentre Marcel despara taula i ompli el rentavaixelles, ella acompanya el fill al llit. En tornar-hi, l'home ja no hi és, s'ha escapolit. Torna al dormitori del xiquet, per donar-li el bes de bona nit. El fill ja s'ha adormit, però. S'adorm més ràpidament que Lucky Luke desenfunda el revòlver i fa diana en la seua ombra, es diu, girant cua i dirigint-se al dormitori conjugal.

Marcel és al llit. Llegeix un llibre; més ben dit, rellegeix una novel·la: *El vigilant en el camp de sègol*. Pensa que Marcel es comporta com un adolescent perdut, si fa no fa com Holden Caulfield, el protagonista de la novel·la de J. D. Salinger, o com el mateix autor, a qui l'èxit de la novel·la feu entotsolar-se.

—Què et passa, Marcel? Què tens, amor? —li diu en un to conciliador.

—No em passa res. Què dimonis m'havia de passar? —li contesta ell en un to força enutjat.

—No res, home. Me'n vaig al menjador, per veure una estona la televisió amb assossec.

Irma ix del dormitori i, capcota, s'hi dirigeix. Seu en el sofà, engega el televisor amb el comandament a distància, s'arrepapa i fa zàping. No hi troba res que li cride l'atenció. Està consirosa. I cansada. Sobretot, molt cansada. Finalment, posa un canal on estan reposant una pel·lícula antiga, casualment de Cary Grant. Hui, però, no té ganes de veure cap pel·lícula, tot i que estiga protagonitzada pel seu actor favorit. Pensa que aquesta nit no pot assabentar el seu marit de l'eixida de divendres. Li ho dirà demà, es diu. Apaga el televisor i torna al dormitori. Marcel continua llegint i fent cara de jutge.

—Estic molt cansada —li diu ella en un to bla.

–M’ho crec –li respon ell en un to sec.

–I per què no t’ho havies de creure? –li pregunta ella en un to irritat.

–Deixem-ho córrer –li diu ell alhora que interromp la lectura, tanca el llibre, el deixa a la seua tauleta de nit i apaga el llum.

Irma, a les fosques, es fica al llit. Resta una llarga estona boca amunt, envoltada de tenebres, amb els ulls mig clucs, atenta a la respiració agitada del marit. Les parpelles li pesen com si foren fetes de plom. No entén l’actitud hostil de Marcel, els seus esclats intempestius de mala llet. La novel·la no deu rutllar gens bé, es diu alhora que es gira i s’abraona a la seua esquena. L’home jeu de costat, de cara al finestral, la persiana del qual està totalment desenrotllada perquè no puga traspuar la claror del carrer. A ell, li agrada de dormir sense gens de llum; a ella, li agradaria de poder percebre la claredat de la lluna. Mai no li ho ha dit, però. Per què? Es pregunta. Tot i que s’ho rumiara tota la nit, no en trauria l’aigua clara, es diu: és una de tantes preguntes sense resposta que naixen de la convivència. Després de tants anys de matrimoni, no paga la pena trencar-se el cap per una cosa tan poc important, conclou. Amb els dits d’una mà, li amanyaga els cabells esclarissats, per veure si l’entendreix i li conta què té. De sobte, l’home es gira i la besa a la boca. Un bes apassionat. Un bes amb llengua. Li la belluga d’una banda a l’altra de la cavitat bucal, tot fujetejant-li la cara interna de les galtes i el paladar.

Mentre la besa ravatat, li pressiona la cara interna de la cuixa dreta amb el membre trempat. Està molt cansada i no té ganes de fer l’amor; tot i així, no el rebutja. Pensa que necessita desfogar-se per oblidar-se de la novel·la, que potser per això devia estar de mala llet: desitjava fer-li l’amor després de dinar i ella no ha anat a casa. Solen fer l’amor a l’hora de la migdiada, perquè el fill dina en el menjador escolar. Mentre ho pensava, ell li ha tret la llengua de la boca i s’ha posat a fer-li sorolloses xuclades al coll. De tant en tant, li fa petites mossegades al lòbul d’una orella i li llepa els

plecs i replecs cartilaginosos. De sobte, la torna a besar ravatat. A ella, li agrada que l'home la bese amb deler; aquesta nit, però, la seua llengua sembla un batall colpint una campana en senyal de festa. La fogositat intempestiva del marit la destarota i alhora l'excita moltíssim. Feia temps que no el notava tan ansiós, amb un desfici sexual tan punyent. Clou els ulls, el deixa fer i es deixa dur.

Marcel dreça mig cos. Les seues mans aletegen en la foscor com dos quiròpters espantadissos. Sobrevolen el seu cos i s'abaten sobre els seus pits, ara, però, com dos rapinyaires nocturns famolencs. Amb mans matusseres, li descorda la jaqueta del pijama i li destapa els pits, que ella nota molt turgents. El pijama que duu és seu. Sol emprar els seus pijames per a dormir, perquè li agrada d'ensumar l'olor corporal del marit, dur-lo vestit sobre la seua pell. La boca goluda de l'home busca el vèrtex acerrat del seu pit dret. Ella mai no duu sostenidors per a dormir: els pits són nus i es nota els mugrons força erectes.

Els llavis de l'home ascendeixen el pit i s'aturen al capdamunt, sense posar-s'hi, escalfant-li i humitejant-li el mugró amb l'alè. Xucla-me'l, li demana ella mentalment. Ell, com si li haguera llegit el pensament, trau la llengua i es posa a joguinejar amb l'erta mamil·la. La fa oscil·lar fuetejant-la amb fúria amb la punta de la llengua, que, a ella, li sembla un percussor movent-se a mil per hora. L'eretisme del mugró se li ha transmès als genitals externs, que ja nota amarats de fluids enganxosos.

Ell, ara, li xucla i li llepa el pit ansiosament. Com un criat deu endrapar les sobralles d'un festí, se li acudeix, tot posant-se a gemeguejar molt fluixet. Sadollat però assedegat, aplica els llavis al mugró i es posa a xuclar-lo amb deler, com si els seus pits foren atapeïts de llet i ell fora un nodrissó famèlic. Ella, a les palpentes, li busca els genitals i, en topar amb ells, li tenalla l'escrot per sobre els pantalons de tergal i li prem els testicles. Els té grossos i coriacis, inflamats pel zel, es diu. Lentament, fa relliscar el palmell de la mà tela amunt, tot ascendint l'agitada prominència, i, abans

de coronar-la, l'amanolla. Percep l'empedreïment del membre viril i, sobretot, la gran calor que hi desprèn, com si la sang que l'irriga bullira.

Enardida per la desmesurada trempera del marit, es posa a fregar-li el membre amunt i avall per sobre els pantalons de pijama, la tela sintètica dels quals traspua la humitat i la calor del gland, que ha perdut el cabestre a causa de la fregadissa. L'home gemegueja sorollosament, la qual cosa la sorprèn i alhora l'excita extremament. Ell no és gaire gemegaire, hui, però, no sembla el Marcel que ella coneix. L'home més aviat cast i inapetent ha esdevingut un fornicari força ansiós i famolenc.

Mentre es lliurava a aquests pensaments, ell li ha obert la mà amb què ella li tenallava el penis trempat, perquè inconscientment hi exercia molta força i li l'estrenyia. Tot seguit, ha dreçat mig cos i li ha tret els pantalons de pijama. Ella, aquesta nit, com si haguera sabut per endavant el que anava a passar, no duu roba interior. Ell abaixa el cap i li busca el sexe amb la boca. Li ha ensalivat la cara interna de les cuixes i els engonals. Nota el rastre de saliva que el pas dels llavis i el dors de la llengua ha deixat en la pell del nus de les seues cuixes. Cobejosa d'oferir-li el palpitant tresor que amaga la parella de llavis carnosos, s'eixarranca. L'home, que potser li anava a traure les bragues amb les dents, en topa amb el sexe nu i entreobert, l'hi clava la llengua, tot passant per alt el coret allargassat, que batega inútilment. El clítoris reclama la llengua fugissera amb tocs breus i repetits; infructuosament, però. La colèrica serpentina, sorda als precís del petit guerrer cuirassat, continua el seu sinuós trajecte ascendent, tot burxant les parets del conducte que l'estreny, eixamplant-ne la llum. L'òrgan musculós es belluga d'una banda a l'altra de la gruta de parets amarades de desig, com una anguila espantadissa s'esmuny precipitadament per l'estretor d'una esquerra submarina.

Irma es tapa la boca amb el palmell d'una mà, de por de despertar el xiquet amb els seus escandalosos i irreprimibles gemecs.

Sap que si ell no li trau aviat la serpent de la gruta entollada, s'escorrerà. Nota que està arribant al clímax de l'excitació sexual i que d'un moment a l'altre li vindrà l'orgasme i la deixarà fora de combat. Ell, com si de bell nou li haguera llegit el pensament, enretira la llengua; no l'embeina, però. Li busca el clítoris amb la punta de la llengua i, en topar amb ell, es posa a llepar-lo i a xuclar-lo àvidament. No gaire temps; es lamenta ella, tot i saber que anava a escórrer-se prematurament. Ell enlaira el cap i repta ventre amunt, com una serp tipa cercant un indret tranquil per enrotllar-se i endormiscar-se.

Mentre rememora la curta estimulació clitorídia amb els ulls clucs, l'home li ofereix la boca. Tot i que no li la veu, nota el seu alè saturat de lascívia sobre la pell dels seus llavis entreoberts, sobre la seua boca salivosa, delerosa d'una nova fogosa besada amb llengua. Irreprimiblement, trau la punta de la llengua, li llepa els llavis, per tastar els seus propis fluids interns i, anticipant-se-li, li la clava fins a l'arrel i l'entortolliga a l'ampla fulla de la seua espasa. Ell, però, més bel·licós que ella, aconsegueix desempallegar-se'n en un tres i no res i li busca la gargamella amb la punta roma de l'espasa. Ella li para l'estocada destrament i l'ataca abrivadament. Mentre combaten amb les llengües, l'extrem relliscós del membre viril busca la clivella molla com una bestiola edàfica busca un forat per entaforar-s'hi.

L'home la penetra amb un fervor insòlit, mentre li fa petites mossegades als múscles i sorolloses xuclades al coll. El ritme de les envestides va acreixent alhora que ho fan els seus rogallosos gemecs. Ella ha arribat al punt culminant de l'excitació sexual: l'orgasme ja és irreprimible. Aleshores, en ser colpida per una violenta descàrrega elèctrica que li naix del final de l'espinada, li clava les ungles de les dues mans a la part superior de l'esquena i li esquinça la pell de dalt a baix alhora que serra les dents, tot intentant ofegar un crit de finiment. L'home no s'immuta, però. Malgrat la sagnia de l'esquena i saber que la dona ja ha culminat, continua penetrant-la amb un desig ardent de burxar-li les entranyes, de remoure-li l'ànima.

La seua passió ha mort, però la del desconegut que l'envesteix rabiosament continua força viva. Li bat el sexe amb una vigoria inexhaurible i, sobretot, inexplicable; almenys per a ella, que li costa molt de reconèixer el seu marit sota aquell estat de sexofília. Finalment, l'home també culmina, arqueja l'espina i es deixa caure exhaust damunt seu, sense enretirar el penis, tot deixant que es buide del tot dins del tebi i acollidor conducte.

Una estonada després, ell s'incorpora i s'estira de sobines al seu costat. Alliberada del pes de l'home, que no la deixava respirar bé, fa una respiració fonda i recolza una galta sobre el tors del marit. Resta exhausta, pregonament relaxada, ensumant la fragància afrodisíaca que emana del tors masculí, els efluvís d'una homenia extrema que la destarota i alhora l'atrau irresistiblement. L'home li endinsa els dits d'una mà en l'espessa cabellera àuria i li acarona el cuir cabellut amb una tendresa tan impròpia d'ell com l'esbojarrament amb què l'ha posseïda. Aleshores, se n'adona, de la viva coïssor que sent a l'entrecreix.

Irma condueix sense prestar gaire atenció al trànsit, mecànicament. Des que ha eixit de casa, roman cavil·losa. Aquest matí, Marcel s'ha llevat de molt bon humor, la qual cosa no l'ha estranyada gens. El motiu del seu canvi de disposició d'ànim era evident. Estava content i, fins i tot, estranyament atent. Marcel no és un home gaire amorós. A ella, li agrada acariciar-lo, explorar amb el palpís dels dits cada racó del seu cos refet, abraçar-lo i abraonar-lo, olorar-lo a freqüència de pell, tot fent-li pessigolles amb les vibrisses dels narius, amanyagar-li els cabells negres esclarissats i, sobretot, besar-lo a la boca. Ell sol mostrar-se esquiu, tret, és clar, de quan les fiblades del desig li desperten les ganes de posseir-la i, aleshores, esdevé un amant experimentat, conreador de l'art de les carícies, de les llepades, de les xuclades i dels besos. Aquest matí, però, l'ha despertada amb un bes als llavis, fugaç però tendre, candorós però libidinós, amb un pòsit de luxúria, de l'empremta de la lluita fraticida que van lliurar anit.